

Az Ulmi Magyar Kultúregyesület főszervezésében egy egész napos rendezvénysorozatra került sor június 4-én „TRIANON 100” címmel Ulm városában, a Trianoni békediktátum 100 éves évfordulója alkalmából.

Az alábbi közösségek közreműködése is összetartozásunk jelét mutatja, hiszen, bár távol vagyunk hazánktól mindannyian magyarok vagyunk:

- Szent Gellért Magyar Katolikus Egyházközség
- Ulm környéki magyar protestáns gyülekezet
- Baden-Württembergi Konzuli Magyar Iskola Ulm
- Ulmi cserkészek
- Történelmi Vitézi Rend Németország Törzsszék
- Kék Duna Kórus
- Iciripiciri magyar baba-mama csoport
- Ulmi és Ulm környéki magyarok

Az egész napot átölelő rendezvényeket témára lebontva mutatom be, így áttekinthetőbb lesz a kedves olvasó számára. Ez az összefoglaló részben tárgyilagos, sok-sok szubjektív érzélemmel van telítve. Tekintve, hogy az események 12 órán át tartottak, ennek megfelelően a beszámoló is hosszú lesz, amelynek olvasásához jó szórakozást kívánok!

1. Előkészületek

Nemcsak Németországban, hanem világszerte megbénította az életet márciustól a Koronavírus. A családok, munkahelyek, közösségek élete takaréklángon égett, a minimumra korlátozva a találkozásokat. De az idő nem állt meg! Születésnapok, évfordulók, Húsvét és Pünkösöd - rendhagyó módon ünnepeltünk. Az érvényben lévő rendelkezések betartásával igyekeztünk hagyományainkhoz hű maradni.

A Koronavírus időszaka a családok és közösségek számára is új lehetőségeket nyitott. Odafigyelés egymásra, gondoskodás, összefogás – mindezt volt idő a lelassított világunkban.

Közösséget vezetni komoly felelősség minden időben. Alázat kell hozzá, szorgalom, mindig a legjobbat keresni és értéket nyújtani. Bár a naptárban sok időpontot kellett áthúzni, az idő a maga medrében haladt. Közeledett június 4-e, a Trianoni békediktátum 100 éves évfordulója, magyar nemzetünk legnagyobb tragédiája. Én is, mint egyszerű magyar, gondolkodtam, hogy a jelen helyzetben hogyan tudnánk méltóképp megemlékezni. Napról-napra követtem a hivatalos híreket, a fejtem felkaptam minden várható enyhítésre, amely reményt adhatott számunkra is az emlékezésre.

A döntés megszületett: családban, vagy közösségben, de emlékezni mindenképp fogunk! Ezzel kezdetét vette a munka, egy elképzelt eseménysorozat megszervezése, de mindvégig azzal a tudattal, hogy bármikor lemondható legyen. Az egész napos eseménysorozat összeállítás, a forgatókönyv elkészítése, a szükséges engedélyek beszerzése mind-mind az én feladatom volt. Az eseményekhez egyenként írtam beszédeket, verseket válogattam, összehangoltam a folyamatokat és terveket, hogy minden időre elkészüljön. Bár ötleteim, javaslataim első hallásra merésznek tünnek, végül sikerült mind megvalósítani.

Az Ulmi Magyar Kultúregyesület vezetősége: Baczur Magdolna, Gottlieb-Kocsis Albert, Székely László és Rottler Hedvig, nemcsak az ötleteim hagyták jóvá, hanem az erkölcsi és anyagi támogatásukról is biztosítottak.

A gondolatok szerre születtek meg a fejemben, formáltam, alakítottam, rengeteget telefonáltam, e-maileztem, s mindvégig imádkoztam, az Úr kezébe helyeztem terveim, ha jónak látja, segítsen megvalósítani. Egymás után vontam be a segítő társaim, s ezzel párhuzamosan kopogtattam a hivatalok ajtaján a kéréseimmel. Óvatos is voltam, hisz ha nem kaptam volna meg az engedélyeket, így sokan nagyzólással vádolhattak volna.

Mint egy-egy képkocka alakultak ki az események, s összeállt egy teljes kép, egy merész, de felelősségteljes vállalás. Közös szervezés, amelynek zászlója alá beállt minden Ulmban működő magyar közösség. Példa nélküli kezdeményezés volt ez Ulm városában. A rendezvényekhez egyenként külön hirdető plakátot is terveztem. Nemzetes vitéz Bakó Botondnak a támogatását is kértem. Ő a honlapunkat kezeli, tudtam, hogy intenzívebb időráfordításra lesz szükség, hogy a hirdetések, képek és videók a honlapon is megjelenjenek. Az eseményeket fényképen és videón Székely Attila és Édua örökítették meg.

A hivatalos szervek képviselői: Schlichenmaier asszony és Türke úr, az Ordnungsamtól, Miltz úr, a Corona Verwaltungstaktól és Wirth úr az ulmi rendőrségtől, némi csodálattal figyelték, hogy nincs olyan feltétel, amit ne igyekeznék teljesíteni, eleget tenni minden előírásnak, tudták, hiszen a megfelelő felvilágosítást is megkapták, hogy ez egy nagyon fontos nap az itt élő magyarok számára. Kiemelném, hogy minden támogatást megkaptam a helyi szervektől, igyekeztek mindenben a segítségünkre lenni, este, munka után is elérhetőek voltak, saját mobiltelefonszámon is, s mivel szorított a határidő, ügyünket annak megfelelően kezelték. Június 1-től bizonyos engedményeket tett a törvénykezés lehetővé, s ez kedvezően hatott terveink-re is. Olyannyira szépen alakult minden, hogy Füzesi Tamással bátorokdtunk a helyi napilapban, a Südwest Presse-ben is meghirdetni, nagyobb figyelmet remélve ezáltal a német érdeklődőktől is. Az utolsó kérvényeket még csütörtök éjszaka is fogalmaztam, kitérve minden apró rendelkezésre.

Ha van egy álmod, egy elképzelésed, menj előre utadon, s tégy érte, hogy megvalósíthatod. Ha jó ügyben jársz el, támogatóid lesznek. Ezekbe a gondolatokba kapaszkodtam, s kerestem a megoldásokat.

Fenyvesi Péter fotóművész szakszerű tanácsaira támaszkodhatom mindenben, ami a képi- vagy a videós anyagot illeti.

Megfeszített tempóban dolgoztam, kerestem egy olyan térképet, amelyet megfelelő méretben tudtam volna felnagyítva ki nyomtatni. Végül, hosszas utánajárás után, Lendvai József úr közvetítésével a Magyarok Világszövetségének elnöke, Patrubby Miklós úr bocsájtotta rendelkezésemre a térképet. Hálás köszönetem fejezem ki ezúton is!

Ugyancsak a térkép keresése közben jutottam el Sárosi Zoltán úrhoz, a Két Hollós Könyvesbolt tulajdonosához, aki a szellemi termékét bocsájtotta térítésmentesen a rendelkezésemre, így „A MAGYAR BÉKE” című kiadványt az esemény napján az érdeklődők ajándékba kaphatták. Ezzel együtt térképekkel is segítettem, hisz a látványos képekkel jobban lehet érzékelteni a veszteségeinket. Sárosi úrnak is hálásan köszönöm a nagyvonalú támogatását!

Ungarn Erinnerung an Trianon-Vertrag

Ulm. Am 4. Juni 1920 wurde der Vertrag von Trianon unterzeichnet. Er gehörte zu den Pariser Vorortverträgen, die den Ersten Weltkrieg formal beendeten. Ungarn musste damit völkerrechtlich verbindlich zur Kenntnis nehmen, dass rund zwei Drittel des Territoriums des historischen Königreichs diversen Nachbar- und Nachfolgestaaten zufielen. Daran erinnert der ungarische Kulturverein in Ulm am Donnerstag von 15 bis 17 Uhr auf dem Münsterplatz.

Südwest Presse, 3.6.2020

A Trianoni békediktátum 100 éves évfordulójára írt Fekete Gábor, ulmi történész „Trianonra emlékezve” címmel egy cikket a BUOD Körkép évente kétszer megjelenő kiadványába, amelyből egy pár példányt Baczur Magdolna vezetőségi tag a rendelkezésünkre bocsájtott.

Kovács Bence, a stuttgarti és ulmi cserkészcsapatban közreműködő KCSP ösztöndíjas, videó-előadásában, amelynek címe: A határváltoztatások hatásai földrajzos szemmel, a Trianoni békediktátum országunk vízrajzát és városhálózatát érintő következményeiről beszélt.

Az évforduló megihlette Fekete-Nagy Mónika zongoratanárnőt is, 100 éves Trianon címmel írt egy verset, amelyet megzenésített és az ulmi Kék Duna Kórus triójával betanultak. Videóban örökítettük meg, majd június 4-én a dal előadásra is került, de erről majd később szöveg.

Trianon 100 – A határváltoztatások hatásai földrajzos szemmel

A Gondviselő Úrnak köszönhetjük, hogy megmaradtunk 100 év után is. Ez a gondolat vezérelt, amikor egy keresztet szerettem volna alkotni, egy keresztet, amely megmarad, s hirdeti, hogy mi keresztény nemzet vagyunk. Mondhatnám, hogy gondolataim vezetve voltak, mert rátaláltam Dávid Imre asztalosmesterre, egyesületünk tagjára, aki gondolkodás nélkül vállalta, hogy az idő szorítása ellenére is elkészíti a keresztet. Segítségére sietett kollégája, Lönarth úr is. A műhely tulajdonosa, Schmidle úr is áldását adta a munkára, így a műhelyt és a szerszámokat, gépeket is lehetett használni. Éjt nappallá téve dolgoztak rajta, s láss csodát, a kereszt időben elkészült.

Fekete Mónika: 100 éves Trianon

Fekete szívvel s fekete kézzel,
Sötétbe borult dermesztő éggel,
Gyászol a nemzet és gyászol a nép:
Szép hazánk volt s nincs, azt tépték szét.

Fekete világnak vérvörös virága:
Ötszirmú tulipánt téptek szét hiába.
Tépték is hiába, hullott is hiába:
Bánatot szórva szét, szerte a világba'.

Kárpátok alján és Tátrának csúcsán
Délen, mert ott is, Erdélynek láttán
Zokog a lelkünk, de hangunk csendül -
100 év után is magyar dalt zengünk.

Zokogó lelkünkkel imában kiáltjuk:
Mentsd meg ó Isten, még egyszer világunk.
100 évvel később nagy bajban sorsunk:
Ne hagyj veszni s kárhozatra jutnunk.

Támogatóim és segítőim hosszú sorát felsorolni lehetetlen lenne, féltő, hogy kimaradna valaki a felsorolásból. A jó szándék vezérelt mindenkit, ki-ki ideje s lehetőségei szerint hozzá-tett a közös megemlékezéshez. Füzesi Tamás, az ulmi színház hedegűművésze, cserkészcsapatunk egyik vezetője, társam volt minden kezdeményezésben.

Kedves Olvasók, engedjék meg, hogy e sorokban köszönetemet és hálámat fejezzem ki férjemnek, Attilának és kislányomnak, Éduának, akik messzemenően támogattak és segítettek mindenben, az első gondolattól kezdve a mai napig, hisz az utómunkát is együtt végezzük. Nélkülük ez a nap nem jöhetett volna létre!

Hálát és köszönetet érdemelnek mindazok is, akik szerénységéből és alázatból nem kívánják, hogy név szerint megemlítsen őket, de mindvégig támogatták a megemlékezés létrejöttét, akiket éjjel, nappal felhívhattam, kereshettem, tanácsot kérhettem tőlük.

Azt én is tudtam, hogy nagy fába vágtam a fejszém, ezért sokan imáikkal is támogattak, hogy a vállalt feladatokat mindannyian teljesíteni tudjuk. Az imahadjárat meghallgatásra került! Hála az Istennek!

A Jó Isten fizesse meg mindannyiunknak százszorosán!

Az Ulmi Magyar Kultúregyesület erődítmény épületén belül található termeink kiválóan alkalmasak bármilyen kulturális tevékenységre, kis átrendezéssel igazi stúdióknak megfelelő háttér tudunk berendezni, amely alkalmas volt rövid élő bejelentések hátterének is.

Benedek Annikónak köszönhetően egy kézzel díszített „Nagy Magyarország gyertya” is éghetett, amely este a méltó helyét az Oltáron találta meg.

Az időjárásról is beszélnem kell. Szerdán, június 3-án piros, fokozott veszélyre figyelmeztető időjárás előrejelzést adtak ki két napra, így azzal is számolnom kellett, hogy esetleg mindent le kell mondani. Ezt is letettem az Úr kezébe, rábízta, hogy alakítsa a dolgokat. Imáikkal sokan segítettek, napközben többször is a sikeres rendezvényért és a kegyes időjárásért imádkoztak.

Szerdán nem értek véget a tennivalók, csütörtök hajnalig késültem, hogy minden a lehető legjobban alakuljon.

2. Élő bejelentkezés az Ulmi Magyar Kultúregyesület termeiből

Június 4, egy nap, amely beleégett minden magyar szívébe.

Régel lendületesen indult a nap! Az egyesületbe érve, az előzőleg Rottler Hedvig közbenjárásának köszönhetően Seidel asszonytól ajándékba kapott fertőtlenítőszer elhelyezése után kinyílhattak az egyesület ajtóit. Eleget téve mindenféle előírásnak, jelzések hosszú sora figyelmeztette a belépni kívánó kedves vendégeket. Mindez nem akadályozta meg az érdeklődőket, alávették magukat mindennek, alapos fertőtlenítés után felvettem a személyes adatokat, majd a helyükre vezetve őket elkezdődhetett a megemlékezés.

Szétszakított, erőszakkal meghúzott határokról is szó esett, s a sors iróniája, hogy a jelenben is, fizikailag is, határok húzódtak közöttünk, hisz az előírásoknak megfelelően 1,5 m távolság kellett legyen a résztvevők között. De nem volt távolság a szívekben. Lélekben együtt voltunk mi, ulmiak az anyaországi magyarokkal, a határokon kívül rekedt magyarokkal, s minden magyarral világszerte.

Kezdetét vette a Trianoni békediktátum 100 éves évfordulója alkalmából meghirdetett események sora Ulmban.

A jelenlévők szavalata, felolvasása részben került fel az internetes felületekre. Az erődítmény épület vastag falai komoly akadályt gördítettek elénk, így az élő közvetítés nem volt lehetséges, de azt pótolandó, később kerültek nyilvánosságra a felvételek.

A Történelmi Vitézi Rend Németország Törzsszék tagjai nyitották meg a sort: Nemzetes Ferenczy-Vass Éva, a Történelmi Vitézi Rend Németország Törzsszék vitéze, református presbiter, cserkész, Nemzetes vitéz Bakó Árpád, a Történelmi Vitézi Rend Németország Törzsszék tiszteletbeli székkapitánya, református presbiter komoly, méltóságteljes, alkalomhoz illő verset szavaltak és beszédet mondtak.

Az idő, mint ilyenkor szokott, gyorsan szaladt. A meghitt hangulatú megemlékezés következő pontjához érkeztünk.

3. A Magyarok Fája

Már az első gondolataimban is erősen megfogalmazódott, hogy fát szeretnék ültetni, amely évtizedekig, évszázadokig élél, s emlékezteti a magyarokat erre a napra. A gondolatot megvalósítani nem olyan egyszerű, tekintve, hogy a német rendelkezések mindig nagyon precízek, kevés helyet adva önálló ötleteknek. A sok utánajárásnak itt is meglelt az eredménye, hisz találtam egy olyan lehetőséget, amely minden szempontból megfelelt számunkra. A kedves német ügyintéző hölgy, Wiedenmann-Gall asszony, aki elképzelésemet felkarolta, nagyon igyekezett, hogy minden a legjobban és időre kialakuljon, így már semmi akadály nem volt meghirdetni a nagy tervet. Egy kocsányos tölgyet találtam az Ulmi Magyar Kultúregyesület udvarán, amelyet 500,- euró értékben meg lehetett vásárolni Ulm városától, így a miénk lehet, fel lehet avatni.

A hirdetésre napról-napra érkeztek az átutalt összegek. Említésre méltó, hogy valaki felajánlotta, hogy a teljes összeget kifizeti, szeretné, ha ez a fa valóban a magyaroké lehetne. Ezt a nagyvonalú ajánlatot – bár nemes szándék vezérelte –, mégis visszautasítottam, s elmagyaráztam, hogy nem ez a cél. A cél az, hogy a mindannyiunké legyen, a magunkénak érezzük egy levélét, egy ágát, hogy kötődjünk hozzá és gyermekeink is. A fa értéke pénzben nem kifejezhető!

Reményeim beigazolódtak, az összeg összegyűlt, eddig összesen 30 személy és közösség adományozott erre a célra, Gottlieb-Kocsis Albert naprakészen vezette a könyvelést. Szerdára megérkezett a hivatalos értesítő is, amely szerint a fa tulajdonosai az Ulmi Magyar Kultúregyesület és az ulmi és Ulm környéki magyarok.

Június 4-én 12.00 órára terveztem a fa avatását, tulajdonba vételét. A déli harangszó a magyarokat a nándorféhevári diadalra emlékezteti, s milyen szépen összeköti a jelennel.

A helyszínen röviden ismertettem a vendégekkel az előzményeket, majd Wass Albert: „Tölgyfa az idegen földön” című versét olvastam fel. A vers meghatotta a hallgatóságot.

A jelenlévő gyerekek kis öntözőkannákat hoztak és megöntözték a „Magyarok Fáját”. Talán ez volt a legmeghatóbb pillanat, amikor a jövő nemzedéke gondjaiba veszi a fát.

Ezután énekek, szavalatok és beszédek hangzottak el Bauer Feri, Domokos Andriška, Dobay Hugo és Dobay Kinga operaénekesnő tolmácsolásában. Ezt követően felolvastam Imre atya, stuttgarti plébános szavait, aki személyesen sajnos nem tudott jelen lenni.

Kötetlen beszélgetéssel végződött, amelyből kiemelnék két gondolatot. Az egyik résztvevő – nagyon előretékintően –, megjegyezte, hogy ez a fa még akkor is állni fog, amikor már lehetséges, hogy a magyaroknak nem lesz Ulmban saját egyesületi helyszíne/terme. Ehhez a fához bármikor oda lehet majd menni, emlékezni lehet, gyermekeinket, unokáinkat is el lehet ide hozni. Egy másik résztvevő kiszámolta, hogy majd talán az ő unokája is itt lesz a Trianoni békediktátum 200 éves évfordulóján. Ennél a fánál, ahol jelenleg most ő maga emlékezik a gyermekével. Volt olyan gondolat is, hogy saját gyermekeink fognak emlékezni majd a 150 éves évfordulón. Így vagy úgy, a mi feladatunk lesz a fához való kötődést kialakítani. Legyen az öntözés, megpihenés az árnyékában, nemzeti ünnepeinken való megemlékezések, énekek, játékok, ismeretek átadásának formájában.

Nemsokára elkészül a tábla is, amelyen olvasható lesz a dátum és az is, hogy ez a Magyarok Fája.

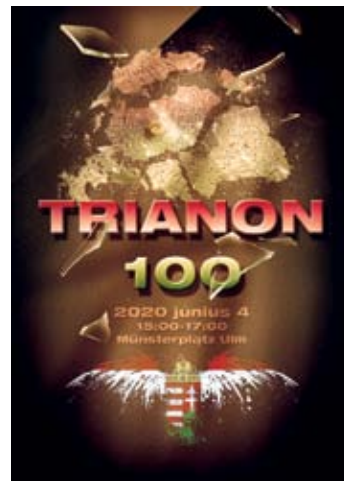
Az időjárás kedvezett számunkra: előtte esett az eső, de rövidebb 12 óra előtt az eső elállt, s a borús idő ellenére a nap is kisütött, enyhén simogatta sugaraival a lelkünket.

4. Ulmi Münsterplatz

Az egész napos rendezvények leglátványosabb része következett. Az ulmi Münsterplatz a világ legmagasabb templomtornyának, az Ulmer Münsternek a tekintélyes tere. Mondanom sem kell, hogy itt is minden engedélyekhez volt kötvé, utánajárni, többször egyeztetni a hivatalos szervekkel, mindent pontosan, az előírásoknak megfelelően előkészíteni komoly tervezést igényelt.

Drocsa Zsoltnak köszönhetően sikerült egy figyelemfelkeltő plakátot szerkeszteni, amellyel a hirdetés is kezdetét vehette. Elkészült a 2 x m-es plakát a „Nagy Magyarország” térképével, valamint egy 2,5 m-es kettős kereszt is, amelyről később részletesebben szövegek. Mindezt a Münsterplatzra kellett szállítani, ott a teret berendezni. Mindenki segített, aki ott volt: Székely László és Teréz, Bakó Árpád és Katalin, Ferenczy-Vass Éva, Füzesi Tamás, Laczkó Katalin, Georné Szöllösi Margit, László Zoltán és Holdvilág Helga, Székely Attila és Édua.

Ezzel párhuzamosan, egy épp Berlinbe tartó egyesületi tagunk, Jellinek Judit fordította az általam megírt magyar szöveget németre, hogy a hivatalos szerveknek elegendő legyen.

Az előkészületek alatt esett az eső, erős szél fúj, így járókelő is alig volt a téren. Ez nem akadályozott meg minket, hogy terv szerint haladjunk. Székely Attilának, Szöcs Pálnak és Füzesi Tamásnak köszönhetően sikerült lengő pirosfehér szalaggal előírászerűen körülhatárolni a

megemlékezés területét, és 15 órára állt minden, kezdetét vette a megemlékezés. Mindvégig a rendőrség felügyelte a tevékenységünk, tanácsokat adtak s mosolyogva bíztattak, hogy minden a legnagyobb rendben van. Az eső időközben elállt, maradt az erős szél. A „Fennvaló” gondoskodott rólunk! A szél büszkén lobogtatta a magyar és székely zászlókat.

A megemlékezés elején tájékoztatni kellett a résztvevőket a COVID 19 vírussal kapcsolatos előírásokról. Ezt követően felolvastam magyar nyelven írt beszédemet, amelyben szót ejtettem a Trianoni békediktátumról, összekötve a jelenlét és a jövőbe mutatóva.

Füzesi Tamás tájékoztatta német nyelven a jelenlévőket, majd az általa írt német nyelvű szöveggel a kezében fordult a német érdeklődők fele, beszélgetést kezdeményezve.

Az érdeklődés nemcsak a magyarok, hanem a németek körében is nagy volt.

Örömmel fogadták a tájékoztató anyagokat, s a térkép előtt állva nagyságában is láthatták veszteségeink. Ez további beszélgetésekre adott lehetőséget. Volt, aki felismerte saját vagy

szüleinek származási országát, volt olyan is, aki igenis ismerte a történelem eme részleteit, s volt olyan magyar család is, aki turistaként lett figyelmes ránk, majd gyerekeinek mutatta a térképet. Beszédbe elegyedve kiderült, hogy Óbecséről származnak, s bizony közös ismerősöket is találtunk.

Napjaink liberális világában merészségnek számít egy 2,5 m-es keresztet kitenni a nyilvánosság elé a Münsterplatzra. Mi, magyarok keresztények vagyunk, Krisztus keresztje mindennapjaink és ünnepeink része is.

Annak ellenére, hogy munkanap volt, és zord időjárás is, mégis sokan hallgattak a hívó szavamra. Három nemzedék képviselte a magyarokat, kissé úgy is éreztem, hogy akik eddig vitték a stafétát, azok átadták nekünk, s mi pedig elültettük a magokat gyermekeink szívébe, bízva abban, hogy gyümölcsöt fognak teremni.

Ulm. Eine große Landkarte veranschaulicht vor dem Münster, was vor genau 100 Jahren mit Ungarn geschehen ist: In der Folge des Ersten Weltkriegs verlor das Land durch den Vertrag von Trianon zwei Drittel seines Staatsgebiets. Geschlossen wurde der Vertrag - er gehört zu den Pariser Vorortverträgen nach Versailles - am 4. Juni 1920. Und daran erinnerte der ungarische Kulturverein in Ulm am Donnerstagnachmittag mit einer Mahnwache auf dem verregneten Münsterplatz: mit landestypischen Trachten, Flagge und eben mit der Landkarte. Foto: Volkmar Könneke

Südwest Presse 6.6.2020

A helyi napilap, a Südwest Presse, újságírója, Volkmar Könneke úr is tiszteletét tette és tudósított erről az eseményről, a másnapi újságban egy rövid cikk jelent meg, egy szép képpel illusztrálva.

Az eseményeknek megvolt a kerete, a tájékoztatás mellett az időt is figyeltük, hisz világszerte 16.30 órakor megkondultak a harangok, zúgva, sírva, emlékeztetve a világ magyarságát erre a tragédiára. Mi, bár nem tudtuk megszólaltatni az Ulmer Münster nagy harangjait, saját kis harangunk Szócs Pál kezében csendült fel, amelyet felerősített a teret övező házak faláról visszacsapódó visszhang. A harang hangja egyben volt megrázó, megható, felkavaró, s időtlen időkbe repítő, szívet tépő érzés.

Könnyekig hatódom kezdte el Dobay Kinga operaénekesnő a Magyar Himnuszt énekelni. Szívünk

csordultig telve, könnyeinket nyelve énekeltünk, lelki szemeink előtt felvonultak nagyszüleink, dédszüleink képei, a szeretett tájak és vidékek s ez az egyetlen éneklő hang, amely kristálytisztán csegett, megszüntette a tér és az idő létezését.

A Székely Himnuszt is Dobay Kingával énekelve nemcsak a székely fenyőfák egyenes tartását idéztük fel, hanem azt a hitet is, amely a mai napig megtartja a székelyeket az ősi földjükön, akik tűrik a megpróbáltatásokat most is, Isten kezébe helyezve Erdély sorsát.

Himnuszaink egyben imák is, nehezen jönnek utána a szavak.

Köszönetem fejeztem ki a résztvevőknek, ezzel a megemlékezésnek ez a része befejeződött.

A jelenlévők közül sokan szerettek volna köszönetüknek hangot adni, de a hang minduntalan elcsuklott, így maradtak a fátalos tekintetek. Komoly, meglett felnőttek olyan lelki hatásban részesültek, amelyhez idő kell, hogy a szív feldolgozza. A gyerekek is: Máthé Harmat, Máthé Zselyke, Dobay Hugo, Szócs Zsolt és Székely Édua együtt énekelték a himnuszt, bár ők még nem tudják felfogni, de érezték a helyzet magasztosságát.

Történelmi pillanatoknak voltunk tanúi mindannyian.

A teret tisztán és rendben hagytuk el, egy szó sem érhet bennünket, magyarokat. Felemelt fővel, a jól végzett munka felett érzett örömmel a szívemben utolsónak hagytam el a teret.

5. Megemlékező katolikus szentmise a Wengenkircheben

Hetekkel június 4 előtt Merlás Tibor atyához fordultam kérelemmel, hogy van-e rá lehetőség, hogy szentmisét mutasson be ezen a napon.

A megszorítások nemcsak a közösségi életet, hanem a lelki életet is korlátozták. Magyar katolikus közösségünket a német katolikus közösség fogadta be és adott otthont szentmiséinknek. Így ehhez az alkalomhoz nekik is hozzá kellett járulni.

Tibor atya mindent megtett, hogy ez sikerüljön, s amikor közölte a hírt velem, hogy engedélyezték, úgy éreztem, hogy ez ajándék lesz.

A rendelkezések természetesen itt is hatályban voltak, így a létszám is korlátozott volt. A közösségek képviselve voltak, a hívek is szép számmal vettek részt, valamint a közreműködők is jelen voltak.

Hermann János sekrestyés kérés nélkül is gondoskodott egy szép csokor virágról, a piros-fehér-zöld színben pompázó csokor az oltárt díszítette.

Tibor atya meghatóan szép szentmisét készített elő, prédikációja nemcsak üzenet volt, hanem személyes visszatekintés is, verssel tarkítva. Az „Olvasmányt” Kolozsvári Emese, a „Szent leckét” Székely Enikő, az „Evangéliumot” Tibor atya és a „Könyörgés” szavait Farkas Attila tolmácsolta, ezek mind nemzetünknek adott támaszként szolgáltak. Irányt mutatnak, hogy Istennek tetsző módon éljünk, s ily módon elnyerjük üdvösségünk. A két székely ministráns, Máthé Zselyke és Székely Édua fegyelmezetten szolgáltak a szentmise alatt. „Isten hazánkért térdelünk Elődbe” – énekeltük, ily módon is kérve a magyar szentek közbenjárását nemzetünkért.

Az ünnepi megemlékezés részeként az ulmi Kék Duna Kórus itt mutatta be először Fekete-Nagy Mónika külön erre az alkalomra írt 100 éves Trianon című dalát. A trió tagjai: Bicsak Katalin, Conradi Anett és Bauer Feri énekeltek, őket kísérte zongorán maga a szerző. A dalnak a szövege és dallama megrendítő volt, a szentmisén résztvevő hívek másodpercekig hallgattak a dal hatása alatt, majd tapsal jutalmazták őket. A megéremelt taps felszabadította a kórustagokban és a szerzőben napok óta lappangó feszültséget. A mű méltó fogadtatásban részesült.

Az ünnepi pillanatoknak ezzel még nem volt vége. Papp-Váry Elemérné Sziklay Szeréna szavait idézném: „Ezért a keresztet vállaimra veszem”. Következett a kereszt megáldása, amelyet Tibor atya készített elő. Ez a kereszt elkísért minket egész nap. Az egyesület terméből a Münsterplatzra vittük, majd a templomban lett elhelyezve. Alkotója, Dávid Imre asztalosmester is jelen volt a templomban, a meghatottság érzéseivel küszködve mesélt a ke-

reszt készítéséről. Ezt követte a kereszt megáldásának ünnepélyes pillanata. Tibor atya emlékeztetett minket, hogy mi is naponta felvesszük keresztünket és így haladunk az evangélium útjain, hogy boldogan érjünk a mennyei célba, Krisztus, a mi Urunk által.

A magasztos pillanatokat a Magyar- és Székely Himnusz eléneklése koronázta meg, Kelemen József orgonaművész játéka felemelő volt.

Mint már az elején is említettem, ajándékot kaptunk mindannyian!

A hívek emelkedett lelkiállapotban hagyták el a templomot, azaz, hagyták volna, de nehézsikre esett a távozás.

Az égi áldás nemcsak a templomban, hanem kint is jelen volt, bőséges eső hintette cseppjeit az égből.

6. „Összetartozásunk Tüze”

Feelve a felhívásra, mi is csatlakoztunk az „Összetartozásunk Tüze” elnevezésű eseményhez. A felhívás így szólt:

„Szent István király ezereztendő keresztény államiságát a Kárpát-medencében Trianonnál pont egy évszázada zúzták szét, feldarabolva Magyarországot, szétszórva nemzetünk részeit. A tíz évvel ezelőtt megszavazott, kettős állampolgárságról szóló törvény lehetőséget adott az elcsatolt területeken élő és a világban szétszóródott magyarok számára, hogy jogi értelemben újra az anyaország részévé, annak állampolgáraivá válhassanak, vagyis a területi szétszakítottság ellenére újra összetartozhassanak.

A trianoni békediktátum aláírásának századik évfordulóján erre a három dátumra emlékezve, a magyar közösséghez tartozásunk sajátos szimbólumaként fogalmaztuk és hirdettük meg mi, cserkészek az Összetartozásunk Tüze eseményt.”

73 ország, 2551 település, 6128 tűz – közöttük az Ulmi Magyar Kultúregyesület, valamint az ulmi és Ulm környéki magyarok tüze is.

Füzesi Tamás gondoskodott a tűzről, mindent előkészítve a helyszínen.

A szentmise után utunk az egyesület udvarára vezetett, ott volt a találkozási pont. Az érkezők szerre foglalták el helyüket, s csodák csodájára az eső is elállt. Én, aki egész nap bíztam az isteni gondviselésben, tudtam, hogy ezt csakis a sok imával lehetett elrendezni.

Ismertetem a felhívást, majd minden gyereknek egy kis fadarabot adva a kezébe, jelképesen is lángra lobbant az „Összetartásunk Tüze”.

A résztvevőket arra kértem, név szerint felszólítva őket, hogy énekeljék el kedvenc magyar népdaluk. Közreműködött: Füzesi Tamás, Domokos Andriška, Dobay Hugo, Dobay Katalin, Bokor Ildikó és Harmat, Máthé Zselyke, Bakó Árpád, Bakó Izabella és Tímea, Bicsak Katalin és Lilien, Székely Attila. A bensőséges, meghitt hangulatú éneklés volt, hogy könnyekbe fulladt, hisz az egész nap magunkban hordozott érzések utat találtak kifele. Megidéződtek már nem élő leszármazottaink, szülőföldünk, legbensőbb érzéseinket osztottuk meg egymással.

Az érzéseket nem tudom mind megosztani a kedves olvasókkal, de talán a helyén is van így. Ez marad a jelenlévők szívbeli ajándéka.

Az éneklés végére időzítettem az egyik legszebb imát dalban. Felkértem Dobay Kinga operaénekesnőt, hogy énekelje el a Kodály Zoltán gyűjtéséből származó „Erdő mellett estvéledtem...” kezdetű dalt, amelyet Kodály Zoltán „Esti dal” címmel dolgozott fel. Kinga maga is marosvásárhelyi gyökerekkel rendelkezik, s szívét-lelkét beletette a dal éneklésébe. Minden túlzás nélkül állíthatom, hogy a dal és előadásmód aznap este beleégett a szívünkbe. A legnagyobb csendben a hangok simogattak, sírtak, átöleltek. A lángoló tűz, parázs hangja és színe szolgáltatta az aláfestést. A mély csendet az utolsó hang elhangzása után nehezem-

re esett megtörni. Itt már nem volt szükség szavakra... Fenyvesi Péter fotóművész segítségével sikerült utólag egy videót is összeállítani erről, amely csak részben tudta megörökíteni a megélt pillanatokat.

Hátra volt még a gyerekeknek ígért meglepetésem. Máthé Zselyke és Harmat, Domokos Andriška és Nórika, Dobay Hugo, Balom Lilien és Bence, Bakó Evelin, Izabella és Tímea, Szócs Zsolt és Székely Édua egész nap kitarítottak, részt vettek az eseményeken, hidegben, szélben, magyarhoz illő módon viselkedtek. Szerettem volna, ha az érzéseken kívül ők is vihettek volna haza valami kézzelfoghatót. Az ulmi Münsterplatzon segítségemre voltak a rendfenntartók: Székely László, Bakó Árpád, Ferenczy-Vass Éva, Füzesi Tamás, László Zoltán, Szócs Pál és Székely Attila, akiket magunk közül választottam ki, s az előírásoknak megfelelően fehér karszalaggal kellett őket megjelölnem. Az esemény a legnagyobb rendben zajlott le, s a végén megmaradtak a karszalagok. Ezekből a karszalagokból minden gyermek kapott

egyet a karjára, azzal a kéréssel, hogy gondoskodjanak a rendről a szülői házban. Mondanom sem kell, hogy ez mosolyt csalt a szülők arcára, s az egyik leleményes szülő azonnal kiigazított, hogy ugye a karszalagot nem kell állandó jelleggel viseljük a gyerekek, csak különleges alkalmakkor.

A büszke és jelképesen előléptetett gyermekek gyűrűjében vonultunk mindannyian a Magyarok Fájához, hogy ott hálát adjunk ezért a napért mennyei Atyánknak. Elímádkoztuk a Miatyánkot, majd – mint legutolsó ima –, a Papp-Váry Elemérné Sziklay Szeréna által írt Magyar Hiszekegy-gyel zártuk be a megemlékezés és összetartozás napját:

„Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában! Ámen!”

7. Utómunkák

Az eseményeket követő napon egész nap csengett a telefon és megannyi elérhetőség, a visszajelzések nem értek véget. Összegezve őket, mindannyian úgy érezték, hogy egy méltó, felemelő megemlékezésen vehettek részt.

Nagy mennyiségű kép és videó felvétel készült, amelyet ki kellett válogatni, rendszerezni és nyilvánossá tenni az Ulmi Magyar Kultúregyesület honlapján és facebook oldalán. A közreműködők és résztvevők is szívesen őriznék meg e napnak az emlékét ilyen formában is. Ezeket is mind el kell juttatni az érintetteknek.

A hivatalos szervek fele is szerettem volna egy visszajelzést adni, s egyben köszönetet is mondani. Jófele magyar Tokaji borral kedveskedtem nekik a szép szavak kíséretében.

Hivatalos köszönőlevelek megfogalmazása az adományozóknak is az utómunkához tartozik. Nemes gesztus adományozni, a hálás köszönetünket kifejezni illendő.

Az Ulmi Magyar Kultúregyesület termeit is csak napokkal utána tudtuk rend betenni, mindent a megszokott helyére helyezni.

Jelen beszámoló megírása, szerkesztése, tördelése is az utómunka részét képezni, hogy ez által is egy tetszetős kiadványt tarthasson a kezében a kedves Olvasó. Ebben Baczur Magdolna és Pepela nyomdász volt a segítségemre.

Szíves figyelmükbe ajánlom az Ulmi Magyar Kultúregyesület honlapját, ahol további képeket és videókat láthatnak az eseményekről: www.ulmke-online.de

A Koronavírus okozta helyzet az Ulmi Magyar Kultúregyesület 23 éve szombatoként rendszeresen jelentkező rádióadására is hatással volt. Darányiné Demeter Magdolna, a rádióadás szerkesztője, június 20-án közvetítési adását a Trianoni békediktátum 100 éves évfordulója alkalmából az ulmi Radio Free Fm 102,6 Mhz-en.

Zárószavaimmal köszönetem fejezem ki mindazoknak, akik valamilyen módon is támogatták az eseménysorozat létrejöttét. 80 lelkes személy tette bele szívét, lelkét és kétkezi munkáját, anyagi és erkölcsi támogatását, hogy méltó módon emlékezhessünk a Trianoni békediktátum 100 éves évfordulójára.

Bizzunk az isteni gondviselésben! Milyen szépen gondoskodik rólunk, mindannyiunkról! Nem véletlen, hogy az ulmi Münsterplatzon, a "Nagy Magyarország" térképünk fölött egy sokkal nagyobb molinó hirdette:

„Krisztus így szólt:
Én veletek vagyok mindennap” (Mt.28,20)

Isten segedelmével voltunk, vagyunk és leszünk!

Székely Enikő
az Ulmi Magyar Kultúregyesület elnöke
2020. június 10, Ulm

